

DE EERSTE KEER

Mijn eerste bezoek aan Londen waren de laatste drie dagen van een zomervakantie met mijn ouders. Aangezien we in die tijd alles op de bonnefooi deden, had een vrij lange speurtocht

naar logies en ontbijt ons gebracht in het stadje Dorking, ten zuiden van de hoofdstad. Elke ochtend namen we het forenzentreintje naar Waterloo Station om daarvandaan de metropool in te duiken. Behalve van de kenmerkende, rode dubbeldeksbussen en het opvallend hoge aantal Rolls Royces die ik er zag, raakte ik onder de indruk van een imposant fabrieksgebouw met vier grote schoorstenen op de hoeken, waar het treinspoor ons telkens langsvoerde.

In die tijd was ik fervent Queen-fan, en lezend in blaadjes als de Hitkrant en Popfoto was ik wel eens op termen gestuit als 'bootlegs' en 'witte elpees'; die zouden er ook bestaan met live-opnames van Queen, waar ik erg nieuwsgierig naar was – het zou nog jaren duren voordat Queen een eerste live-album uitbracht. Wist ik veel dat die dingen onder de toonbank moesten worden verkocht.

Drie dagen lang speurde ik dus alle platenzaken af die ik op onze tochten door de Britse hoofdstad tegenkwam, maar, net als in Nederland, tevergeefs. Ik kon er wel heel mooi mijn middelbareschool-Engels mee oefenen. En tegen het einde van die derde dag vreesde ik met lege handen huiswaarts te moeten keren.

Tot mijn oog viel op een prominent uitgestalde hoes op de toonbank van platenzaak nummer zoveel: een foto van dat statige, vierkante fabrieksgebouw met die enorme schoorstenen, en tussen twee van die schoorstenen een roze vlek die bij nadere beschouwing een zwevend varken bleek. Verder helemaal niets, geen naam, geen titel – geen flauw idee wat voor plaat dat was, maar die moest ik heb-

ben, zei een stem diep in mijn binnenste met het volste zelfvertrouwen. Aldus geschiedde. De volgende dag stond in het teken van de thuisreis, en laat aangekomen kon ik niet langer wachten van nieuwsgierigheid. Voor mijn oren, die naast af en toe een uurtje Beton gewend waren aan de Top Veertig, ging er een wereld open.

Met al die geluidseffecten op de plaat heb ik heel lang getwijfeld over een persfoutje dat zich niet liet negeren – in de zesde seconde van Sheep zit, precies op de tel en vlak voordat de bas invalt, een scheetje, alsof iemand met de tong tussen de lippen een klein luchtstootje uitblaast. Pas veel later stuitte ik op een ander exemplaar – want wie in mijn omgeving kocht er nou Pink Floyd? – waar het niet op bleek te staan. En ga dan nog maar eens terug naar de platenzaak waar je dat ding hebt gekocht om hem te ruilen.

Nog altijd hoor ik dat scheetje, ook al draai ik Sheep digitaal. Elke keer op exact het juiste moment in die zesde seconde memoreer ik het met een imitatie of een gebaar. Het is me dierbaar geworden.